RETTENS KENDELSE (Femte Afdeling)

20. februar 2004 *

I sag T-319/03,

Graham French,

John Steven Neiger,

Michael Leighton,

John Frederick Richard Pascoe,

Richard Micklethwait,

Ruth Margaret Micklethwait,

ved solicitor-advocate J.S. Barnett,

sagsøgere,

* Processprog: engelsk.

mod

Rådet for Den Europæiske Union

og

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber,

sagsøgte,

hvori der er nedlagt påstand om erstatning for det tab, som sagsøgerne anfører at have lidt som følge af Rådets og Kommissionens undladelse af at træffe de fornødne foranstaltninger i forbindelse med visse af Det Forenede Kongeriges retsinstansers tilsidesættelse af forpligtelsen til at forelægge Domstolen præjudicielle spørgsmål,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, P. Lindh, og dommerne R. García-Valdecasas og J.D. Cooke,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Sagens faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne

1 Sagsøgerne er medlemmer eller tidligere medlemmer (»names«) af Lloyds of London (herefter »Lloyds«) og er dermed ansvarlige med hele deres formue for gæld pådraget af Lloyds.

2 Lloyds anlagde i 1996 sag mod sagsøgerne ved High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division, med påstand om tilbagebetaling af visse beløb, som Lloyds anførte at have til gode.

3 Under denne sag anmodede sagsøgerne den 9. marts 1998 den nationale ret om at forelægge Domstolen et præjudicielt spørgsmål i henhold til artikel 234 EF. Dette spørgsmål skulle ifølge sagsøgerne vedrøre fortolkningen af de krav om kontrol, der er pålagt i medfør af Rådets første direktiv 73/239/EØF af 24. juli 1973 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om adgang til udøvelse af direkte forsikringsvirksomhed bortset fra livsforsikring (EFT L 228, s. 3).

4 High Court of Justice forelagde ikke Domstolen dette spørgsmål og afsagde den 13. marts 1998 dom, hvorefter sagsøgerne tilpligtedes at betale de påståede beløb til Lloyds.

5 Sagsøgerne fremsatte begæring om appel (leave to appeal) ved Court of Appeal. Court of Appeal afviste anmodningen den 31. juli 1998.

6 Sagsøgerne har ligeledes fremsat en sådan begæring ved House of Lords. Anmodningen blev afvist i november 1998.

7 I oktober 1999 indgav sagsøgerne en klage til Kommissionen, som blev registreret som sag 99/5049, SG(99) A/12851. Formålet med klagen var ifølge sagsøgerne at anmelde Det Forenede Kongeriges retsinstansers tilsidesættelse af deres forpligtelser i henhold til artikel 234 EF.

8 Ved skrivelse af 16. juni 2003 og af 18. juli 2003 har Kommissionen meddelt sagsøgerne, at foranlediget af Kommissionens tjenestegrene, havde Det Forenede Kongeriges myndigheder ændret proceduren for House of Lords' Judicial Committee for at sikre, at dette udvalg begrunder afgørelser om at afvise at behandle en begæring om forelæggelse af et præjudicielt spørgsmål i sager, hvor et fællesskabsretligt spørgsmål rejses af en sagsøger, og navnlig for at sikre, at grundene til, at spørgsmålet ikke skal forelægges Domstolen, anføres.

9 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 12. september 2003, har sagsøgerne anlagt den foreliggende sag.

Sagsøgernes påstande

10 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:

— Fællesskabet tilpligtes at betale skadeserstatning samt renter til den takst, der er fastsat i artikel 35 A i Supreme Court Act 1981, eller til en anden takst fastsat af Retten.

— Retten træffer andre nødvendige foranstaltninger til erstatning for det tab, som sagsøgerne har lidt.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Rettens bemærkninger

11 I henhold til artikel 111 i Rettens procesreglement kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse.

12 Retten finder den foreliggende sag tilstrækkeligt oplyst ved sagens akter, og træffer i henhold til denne artikel afgørelse uden at fortsætte sagens behandling.

13 Det bemærkes, at efter artikel 21, stk. 1, i Domstolens statut, der i medfør af artikel 53, stk. 1, i samme statut samt artikel 44, stk. 1, litra c) og d), i procesreglementet finder anvendelse på Retten, skal en stævning angive søgsmålets genstand og en kort fremstilling af anbringenderne. Disse angivelser skal være så klare og præcise, at sagsøgte får mulighed for at tilrettelægge sit forsvar og Retten for at træffe afgørelse, eventuelt uden yderligere oplysninger. Såfremt et søgsmål efter de nævnte bestemmelser skal kunne admitteres, er det af retssikkerhedshensyn og af hensyn til en god retspleje nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt, fremgår af selve stævningen (Rettens kendelse af 28.4.1993, sag T-85/92, De Hoe mod Kommissionen, Sml. II, s. 523, præmis 20, og af 21.5.1999, sag T-154/98, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 1703, præmis 49, samt Rettens dom af 15.6.1999, sag T-277/97, Ismeri Europa mod Revisionsretten, Sml. II, s. 1825, præmis 29).

14 For at opfylde disse krav skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om erstatning for skader forvoldt af en fællesskabsinstitution, indeholde en sådan angivelse af omstændighederne, at det kan fastslås, hvilken adfærd fra institutionens side, der sigtes til, grundene til, at sagsøgeren mener, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og den skade, der påstås at være lidt, samt skadens karakter og omfang (jf. Rettens dom af 18.9.1996, sag T-387/94, Asia Motor France m.fl. mod Kommissionen, Sml. II, s. 961, præmis 107, og af 6.5.1997, sag T-195/95, Guérin automobiles mod Kommissionen, Sml. II, s. 679, præmis 20 og 21).

15 I den foreliggende sag kan det for det første fastslås, at skaden ifølge sagsøgerne er en følge af, at de den 13. marts 1998 blev dømt til at betale deres gæld til Lloyds, samt den omstændighed, at nogle af dem efterfølgende gik konkurs.

16 For det andet, hvad angår Rådets påståede ansvarspådragende handling, gør sagsøgerne gældende, at Rådet ikke i sine regler har medtaget bestemmelser, der sikrer, at de nationale retsinstanser forelægger Domstolen præjudicielle spørgsmål, hvilket udgør en tilsidesættelse af en højere retsregel.

17 I den forbindelse fastslår Retten imidlertid, at sagsøgerne ikke nærmere har angivet, hvilken højere retsregel Rådet skulle have tilsidesat. Hvad i øvrigt angår de nationale retsinstansers forpligtelse, hvis afgørelser ikke kan appelleres i national ret, til ved anvendelse af artikel 234 EF at forelægge Domstolen et spørgsmål om fortolkning af retsakter, der er vedtaget af fællesskabsinstitutionerne, har sagsøgerne ikke forklaret, i hvilket omfang Rådet skulle have tilsidesat denne artikel.

18 Hvad angår Kommissionens påståede ansvarspådragende handlinger henviser sagsøgerne til artikel 211 EF, og til klagen, som de indgav til Kommissionen.

19 Sagsøgerne angiver dog ikke, hvilken ansvarspådragende handling Kommissionen har begået.

20 Sagsøgerne har yderligere oplyst, at »foranlediget af Kommissionen har de engelske retsinstanser ændret deres procedure«. Det er i den forbindelse vigtigt at fastslå, at sagsøgerne ikke gør indsigelser mod Kommissionens erklæringer i skrivelserne af 16. juni og 18. juli 2003, hvorefter Det Forenede Kongeriges myndigheder »foranlediget af Kommissionens tjenestegrene [...] har ændret proceduren for House of Lords' Judicial Committee«.

21 Endelig har sagsøgerne i deres argumenter vedrørende årsagssammenhæng angivet, at »den omstændighed, at myndighederne i Det Forenede Kongerige ikke har tilrettelagt en passende retlig procedure i overensstemmelse med artikel 234 EF, har udgjort en hindring for den korrekte analyse og fortolkning af direktiv 73/239, hvilket har frataget Domstolen muligheden for at undersøge den fortolkning af kravene om kontrol, der stilles i direktiv 73/239, og anvendelse af disse krav i Det Forenede Kongerige«.

22 Retten vurderer, at heller ikke dette udsagn giver adgang til at identificere en af de sagsøgte begået ansvarspådragende handling, der kunne have forvoldt sagsøgerne en skade.

23 Det følger heraf, at sagsøgerne ikke i deres stævning med den tilstrækkelige grad af klarhed og præcision, som der kræves, har påvist, at de sagsøgte har begået en ansvarspådragende handling, der er årsag til den skade, som de påberåber sig.

24 Endvidere kan man ikke ud fra stævningen fastlægge nogen årsagssammenhæng mellem en ansvarspådragende handling begået af de sagsøgte og den af sagsøgerne lidte skade.

25 Stævningen opfylder således ikke de minimumskrav, der fremgår af procesreglementets artikel 44, stk. 1, litra c), og derfor er det åbenbart, at dette søgsmål skal afvises. Under disse omstændigheder er det ikke nødvendigt at forkynde stævningen for de sagsøgte.

Sagens omkostninger

26 Da kendelsen er afsagt før forkyndelse af stævningen for sagsøgte, og før disse har kunnet afholde udgifter, er det tilstrækkeligt at bestemme, jf. procesreglementets artikel 87, stk. 1, at sagsøgerne skal bære deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTEN (Femte Afdeling)

1) **Rådet for Den Europæiske Union og Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber frifindes.**

2) **Sagsøgerne bærer deres egne omkostninger.**

Således bestemt i Luxembourg den 20. februar 2004.

H. Jung — Justitssekretær

P. Lindh — Afdelingsformand